

Միսաք Մեծարեւնց

Ձմրան պարզ գիշեր

Համբոյրիդ, գիշե՛ր, պատուհանս է բաց,
Թո՛ղ որ լիառատ ծըծեմ հեշտագին
Կաթը մեղմահոս լոյսիդ տարփանքին՝
Ու գով շաղերուդ կախարդանքը թաց:

Պարզ, լուսածածան, հրաշալի՛ գիշեր,
Հոսե՛ սրտիս մէջ դիթանքիդ ալիք.
Ճերմակ երագիդ ցայտքերէն մեղրիկ
Պուտ պուտ կաթեցո՛ւր հոգւոյս սիրաջեր:

Կ'ուզեմ որ դադրին ձայներն այս պատիւր,
Ու նեկտարիդ դողն ըմպեմ ես անյագ.
Կ'ուզեմ որ մեռնի՛ն տիւ ու Ժամանակ՝
Ու դաբիրներուդ իյնամ ծնրադիր:

Ու դաբիրներո՛ւդ իյնամ ծնրադիր,
Այս պաղատագին շարժումեիս մէջ,
Ու մինչ կ'ողողեն գիս ցուրքերդ անշէջ,
Աչքերս ալ մոռնան տակաւ այս նատիր:

Յնորաբե՛ր գիշեր, ա՛հ, ընդունե՛ գիս,
Ընդունե՛, միստիք ո՛վ անդորրութիւն
Իմ աղերսակոծ շունչիս սօսաւիւն,

Եւ համբոյրն անանց՝ զոր կու տայ հոգիս:

Մենեակս է լեցուն յուշքերովն աղի
Երէկի հովին վայրագ տարփանքին.
Ու դեռ կը հծծեն խորշերն ողբագին
Վախը գրգանքին անոր կատաղի:

Նե՛րս խուժէ ուժգին, նե՛րս պատուհանէս
Ու լեցուր խցիկս, մինչեւ կաթոգին
Քու սրբութիւնով իր խորշերն յորդին,
Եւ ես արթնամ վաղնջուց քունէս:

Համբոյրի՛դ, գիշե՛ր, պատուհանս է բաց,
Թո՛ղ որ լիառատ ծըծեմ՝ հեշտագին
Կաթը մեղմահոս լոյսիդ տարփանքին՝
Ու զով շաղերուդ կախարդանքը թաց: